

Lawlandmen, id est, *Inferiores* vocantur, sint origine Anglo-Saxones, & Anglice loquantur. Qui vero Occidentalem oram incolunt, *Highlandmen* dicti, id est, *Superiores*, sint Scotti, & Hibernice loquantur, ut supra diximus, infestissimique sint illis inferioribus, qui Anglico idiomate utuntur.

*Attacotti.
L. 2 contra
Iovianum.*

Vna cum Scottis ATTACOTTOS bellicosam hominum nationem Britanniam exagitasse author est Ammianus Marcellinus, quos è Scotica etiam gente fuisse conjectat H. Lhuidus, quam vere nescio. Beatus Hieronymus gentem Britannicam fuisse expresse docet. Qui scribit se adolescentulum, imperante, ut videtur, Iuliano, in Galliis vidisse Attacottos gentem Britannicam humanis vesci canibus, & cum per sybas pororum greges, & armentorum pecudumque reperirent, pastorum nates, fæminarumque papillas absindere solitos, & eas solas delicias arbitrari. Sic enim ex fide manuscriptorum codicum isto loco Attacotti, & non Scotti, cum Erasmo qui locum corruptum agnoscit, legendum. Quanquam non possum non fateri in quodam manuscripto exemplari Attigotti, & in alio Catacotti, in alio Cattii legi. Nec ullo modo de Scottis cum vulgo intelligi possit, cum Hieronymus de diversis diversarum gentium institutis eo loco agens, proxime sequentem sententiam sic exordiatur. Scotorum natio uxores proprias non habet,

*Vincentius
in speculo
Attigotti
legit.
Catiganci
legumur in
Æthici
Geogra-
phia.*

&c. Alibi etiam, ubi Attacottorum meminit Hieronymus Azotorum substituit Erasmus. Hi, ut ex Notitiarum libro constat, sub Romanis in ipso imperii occasu stipendia fecerunt. Commemorantur enim inter Auxilia Palatina intra Galliam, Attecotti juniores Gallicani, & Attecotti Honoriani seniores, & intra Italiam Attecotti Honoriani juniores. Ex hac adjectione Honoriani, ex barbaris illis fuisse evidentur quos Honorius Imp. in feedus recepit, & in militiam magno imperii detimento adscripsit.

Inter has etiam gentes, quæ Britanniam incur sarunt, AMBRONES reponit Ioannes Cajus vir optimis curis exercitatus, & de Repub. literaria optime meritus, quod apud Gildam legerit, ubi de Pictis & Scottis agit. Illi priores inimici, ac si Ambrones lupi, profunda fame rabidi, siccis faucibus ovile transflentes, non comparente pastore, alis remorum, remigumque brachiis, ac velis vento juvatis recti terminos rumpunt, ceduntque omnia. Obversabatur bono seni, quod apud Festum legerat, Ambrones cum Cimbriis in Italiam se effudisse. Et excidit illi aliud agenti Ambronem, ut notat Isidorus, devoratorem significare. Nec alio sensu verbum illud usurpat Gildas, nec Monumethensis, qui etiam Saxones Ambrones vocavit. Necdum ego ex antiquis scriptoribus Ambrones alios Britanniam invasisse didici.

Ambrones.

A N G L O - S A X O N E S.

*Anglo-Sa-
xones.*

CVM jam Romanum imperium sub Valentianio Iuniore plus quam divergeret, & Britannia juventute per crebros delectus exhausta, Romanique militis præsidio nudata, Pictorum Scotorumque impetus diutius sustinere non posset: * Vortigernus, cui rerum summam Britanni de tulerant, vel qui, ut aliis placet, sibi arripuerat, ut imperium firmaret, & rem proclinatam adjuvaret: (urgebatur, inquit Ninnius, à metu Pictorum & Scotorum, à Romano impetu, nec non à timore Aurelii Ambrofi) Saxones è Germania in subsidium evocavit. Hi statim Hengisto & Horsa ducibus, Ciulis suis (sic pandos Myoparones vocarunt) Britanniam appellunt; uno & altero prælio prospero eventu contra Pictos, & Scotos defuncti, magnam sibi gloriam addunt, majores è Germania copias, acquiescentibus in eorum virtute Britannis evocant, qui pro limitibus excubarent, & maritimo bello hostes affligerent. Guortigernus, (scribit Ninnius) suadente Hengisto, in auxilium accerfirat Octham, & Ebissam, qui cum quadraginta Ciulis navigantes circa Pictos, vastarunt Orcades insulas, & occuparunt plurimas insulas, & regiones trans mare Frescum, usque ad confinia Pictorum. Demum vero cum Britannia agros, cultus, & copias ad amare ceperint, incolarum imbecillitate freti, stipendia non numerata, & commeatum non subministratum causati, icto cum Pictis fœdere, in hospites Britannos bellum longe funestissimum movent, consternatos ubique obruncrant, agros depopulantur, urbes excidunt, & post ancipites bellorum eventus, contra duo illa pro pugnacula belli, Aurelium Ambrosum, qui pur-

* Qui et iam Guor-
tigernus.

* The
Frith.

puram h̄c sibi assumpsit, in qua occisi parentes, Aurelius & bellicosum Arturium, Britannos uberiori in Ambros. sulæ parte, avitisque sedibus exuunt. Quo tempore, ut uno verbo dicam, passi sunt miserrimi incolæ quicquid aut victor auderet, vel victus timeret. Auxiliares enim copiæ indies è Ger mania confluxerunt, qui in defessos Britannos bellum subinde redintegrarent, SAXONES nimirum, IVTÆ (sic enim legendum non Vita) & ANGLI, qui propriis his nominibus discreti erant, quamvis in commune Angli, & Saxones vocarentur. Sed de his seorsim, & summatim agamus, ut si fieri possit, gentis nostræ incunabula videamus.

Quod tamen de Saxonum ingressu Witichinus, & ipse natione Saxo, & scriptor vetustus retulit prius atexam. Britannia à Vespasiano principe jam olim inter provincias redacta, & sub clientela Rom. multo tempore utiliter degens à vicinis nationibus impugnat: eo quod auxilio Romanorum destituta videretur. Populus namque Romanus * Martiali imperatore à militi bus interfecto, externis bellis graviter fatigatus, non sufficiebat solita auxilia administrare amicis: extrecto tamen ingenti opere ad munimenta regionis; inter confinia à mari usque ad mare, ubi impetus hostium videbatur fore, relinquebant regionem Romani. Sed hosti acriori, & ad bellandum prompto, ubi gens mollis, & pigra belli resistit: nulla difficultas in destruendo opere fuit. Igitur fama prodente de rebus Saxonis prosperè gestis, supplicem mittunt legationem ad eorum postulanda auxilia, & procedentes legati, Optimi, inquiunt, Saxones, miseris Brettis crebris hostium incursionibus fatigati, & admodum contriti, auditis victoriis à vobis magnifice paratis, miserunt nos ad vos supplicantibus, ut ab eis vestra auxilia non subtrahatis. Terram latam, & spa-

*Bretti pro
Britanni.*

*Martia-
no forte.*